

ชื่อวิทยานิพนธ์	การปรับตัวของชุมชนท้องถิ่นต่อการเกษตรแบบถาวร:	
	กรณีศึกษาชุมชนเอื้องเวียง อำเภออาหลุย	
	จังหวัดเทียนเว้ ประเทศเวียดนาม	
ผู้เขียน	นาง โวง ธิ เฟื่อง อานห์	
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)	
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ศาสตราจารย์ ดร.ยศ สันตสมบัติ	ประธานกรรมการ
	อาจารย์ ดร.สันฐิตา กาญจนพันธุ์	กรรมการ
	Dr. Maria A. Salas	กรรมการ

บทคัดย่อ

ตามที่ได้มีการส่งเสริมยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศอย่างทั่วถึง ในช่วงทศวรรษที่รัฐบาลเวียดนามจึงให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการพัฒนาพื้นที่แถบภูเขา ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์จำนวน 50 กลุ่ม โดยได้ดำเนินการพัฒนาตามรูปแบบของแผนและโครงการต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายในการกำจัดความหิวโหย และลดจำนวนความยากจนของกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านั้น รวมถึงปกป้อง สิ่งแวดล้อมและดูแลให้เกิดความมั่นคงแห่งชาติขึ้น

แผนการเกษตรแบบถาวรได้ดำเนินการอย่างเป็นทางการตามแนวทางการแก้ปัญหาของรัฐบาล เลขที่ 38/CP ลงวันที่ 12 มีนาคม 2511 และได้รับการพิจารณาให้เป็นหนึ่งในการเข้าถึงการพัฒนาที่สำคัญที่สุดสำหรับรัฐบาลเวียดนามที่พยายามจะต่อสู้กับความหิวโหยและความยากจนในพื้นที่แถบ ภูเขา จุดมุ่งหมายหลักของแผนคือ เพื่อวางฐานให้กลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ฝึกการทำ การเกษตรแบบ หมุนเวียน และเพื่อช่วยให้กลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ได้ใช้ชีวิตอย่างถาวรและมีพื้นที่ทำ กินตายตัว ด้วยแผนการที่มุ่งมั่นเช่นนี้เอง ทำให้เชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า แผนนี้จะสามารถช่วยประชากร เรือ่นให้ได้รับการพัฒนาสภาพความเป็นอยู่และสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมดี ๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนา อย่างยั่งยืนในพื้นที่แถบภูเขาและประเทศเวียดนามได้

ในระหว่างระยะดำเนินการอันยาวนาน แผนการเกษตรแบบถาวร ได้นำเอาหลายโอกาสที่ ก่อให้เกิดการพัฒนามาให้กลุ่มชาติพันธุ์ อาทิเช่น การสร้างประโยชน์ในด้านการเข้าถึง เทคโนโลยีการเกษตรและวิธีการทางการเกษตรใหม่ ๆ การบริการสังคมต่าง ๆ รวมถึงวิถีชีวิตใหม่ ๆ อย่างไรก็ตาม การพัฒนาเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดปัญหาความเสียหายที่กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญ เช่น

พวกเขาค่อยๆ สูญเสียสิทธิในการเข้าถึงแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ ไม่สามารถประกอบพิธีกรรมดั้งเดิมได้อย่างเสรี วัฒนธรรม ขนบประเพณี และความเชื่อแบบดั้งเดิมค่อย ๆ หดหายไป และต้องขึ้นอยู่กับรัฐมากขึ้น ดังนั้น คนท้องถิ่นจะตอบสนองต่อปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร

สืบเนื่องจากการมีกรณีแวดล้อมที่แตกต่างแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จึงมีการสนองตอบต่อแผนการเกษตรแบบถาวรต่างกันออกไป สำหรับชนเผ่าเคตตู หมู่บ้านเจวียง นั้น หลังจากถูกให้พลัดถิ่นจากหมู่บ้านเดิมเพื่อตั้งรกราก ณ ที่แห่งใหม่ พวกเขาได้เผชิญกับปัญหาหลายประการ อย่างไรก็ตามเพื่อความอยู่รอดจากผลของการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญทางกายภาพ เศรษฐกิจสังคม และสภาพการปกครอง และเพื่อการหลอมรวมร่วมกับโลกภายนอก พวกเขาจึงพยายามสร้าง “บ้านใหม่” ที่ไม่ได้รวมแค่ลักษณะวิถีชีวิตใหม่ หากแต่ยังรักษาลักษณะแบบดั้งเดิมของวัฒนธรรมชนเผ่าเอาไว้ด้วย ในกระบวนการของการสร้าง “บ้านใหม่” คนท้องถิ่นพยายามเชื่อมเอาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบ้าน วิถีปฏิบัติการใช้ชีวิต กิจกรรมสังคมและวัฒนธรรมของวิถีชีวิตแบบใหม่ ประสานเข้ากับประสบการณ์จริงหรือภูมิปัญญาท้องถิ่น และขนบธรรมเนียมดั้งเดิม ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในความมั่นคงของอาหาร และสร้างวิถีชีวิตที่มั่นคงและสมบูรณ์ แต่ยังคงไว้ซึ่งการเก็บรักษาลักษณะพิเศษของกลุ่มชาติพันธุ์ไว้อยู่ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็พยายามแสดงศักยภาพและความแข็งแกร่งเหนือการควบคุมของลักษณะกายภาพและภูมิประเทศสังคม ผ่านทางการเจรจาร่วมกับผู้มีส่วนอำนาจของรัฐซึ่งประเด็นเหล่านี้จะได้รับการค้นคว้าในการศึกษาครั้งนี้

การศึกษานี้เป็นการพยายามตรวจสอบการตอบสนองในการปรับตัวของชาวเคตตู ต่อแผนการเกษตรแบบถาวรในบริบทของหมู่บ้านเจวียง ชุมชนเฮืองเวียง อำเภออาเหลย จังหวัดเถียนเว่ ประเทศเวียดนาม ในขณะเดียวกันได้ตั้งความหวังจากการศึกษาในครั้งนี้ว่า การค้นพบต่างๆ จะสามารถช่วยให้ผู้มีส่วนอำนาจของรัฐได้ปรับหรือแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกิดจากแผนการเกษตรแบบถาวร ทั้งนี้ เพื่อสร้างสรรค์ให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนขึ้น โดยเฉพาะในชุมชนเคตตู และชุมชนชาติพันธุ์อื่น ๆ โดยทั่วกัน

Thesis Title	Local Adaptive Responses to Sedentarization Program: A Case Study of Huong Nguyen Commune, A Luoi District, Thua Thien Hue Province, Vietnam	
Author	Mrs. Ngo Thi Phuong Anh	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Prof. Dr. Yos Santasombat	Chairperson
	Lect.Dr. Santita Ganjanapan	Member
	Dr. Maria A. Salas	Member

ABSTRACT

During recent decades, in order to implement comprehensive development strategies of the country, the Vietnamese government has placed high priority on developing the mountainous regions where fifty ethnic minority groups are living. This has been done through some programs and projects aimed to eliminate hunger and reduce poverty for these ethnic groups, simultaneously aiming to protect the environment and ensure national security.

Sedentarization program was officially launched following the Government Resolution No.38/CP of 12 March 1968 and is considered one of the most important development approaches for the Vietnamese government in its efforts to combat hunger and poverty in the mountainous regions. The main aim of the program is to settle these ethnic groups practicing shifting cultivation and to assist them to live a sedentary life and fixed farming. It is strongly believed that such an ambitious scheme would help non-sedentary people to improve their living conditions and create a good environment for sustainable development in the mountainous regions and the country.

During a long implementation time the Sedentarization program has brought some development opportunities for ethnic groups, such as creating favorable conditions for accessing new cultivation technology and modes, social services as well as new ways of life. However, this has caused some problems that these people have to incur, for instance, they have gradually lost their rights of access to natural

resource, their traditional practices are not freely implemented, traditional culture, customs and beliefs have slowly been reduced, and they have become more dependent on the state. So, how do the local people react to such problems?

Depending on specific circumstances, different ethnic groups have different responses to the Sedentarization program. With the Cotu people of Giong village, after being displaced from their traditional villages to settle in new locations, they faced many problems. However, in order to survive as a result of these significant changes to physical, socio-economic and political conditions, and to integrate with the outside world, they have attempted to reconstruct their “new home” that not only includes the characteristics of modern lifestyle but also retains traditional cultural characters of their ethnic culture. In the process of reconstructing the “new home”, the local people have tried to connect new issues related to building houses, practicing livelihood, cultural and social activities of the modern lifestyle, and real experiences or local knowledge as well as traditional custom, to ensure food security and build a more stable and healthy way of living, but still keeping specific characteristics of their ethnic group. At the same time, they have attempted to express their capacity and strength over control of their physical and social landscape through negotiating with the state authorities. These issues have been explored in this study.

This study is an attempt to examine adaptive responses of the Cotu people to the Sedentarization program in the context of Giong village of Huong Nguyen commune, A Luoi district, Thua Thien Hue province, Vietnam. At the same time, it is hoped that the findings can help state authorities adjust or rectify shortcomings created from the Sedentarization program in order to create sustainable development of the Cotu community particularly and of other ethnic communities in general.